

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De abnegatione, patientia & amore. 42

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

etiam benignitatē perpetuo vobis assistere me-
 rear, Amen. In his igitur prædictis decem pun-
 ctis exerceri cures, o anima, si quid in hac vita
 de gloria vitæ perpetuæ prælibare velis.

Adhuc de abnegatione, patientia & amor-
 re. Cap. XLII.

Quisquis in Deo veraciter esse sapiens
 voluerit, ille prius in seipso stultus om-
 nino fiat. Si enim animā tuam saluam
 facere volueris, o homo, prius illam totaliter per-
 dere debes. Qui enim perdit animam suam pro-
 pter Deum in hoc mundo, in vitam æternā cu-
 stodit eam. Disce igitur teipsum abnegare, disce
 pati & amare, & sic poteris æternaliter Deū tu-
 um impetrare. ¶ Primum punctum, quod dixi,
 est tui abnegatio. Age igitur disce abnegare tei-
 psum, non tantum in exterioribus, carnalibus
 ac sensualibus, sed etiam in interioribus ac spi-
 ritualibus rebus, in quibus anima vel spūs inordi-
 nate regescit siue consolationē quærit, videlicet
 in exercitijs spiritualibus, quæ sibi plerique attra-
 hunt & assumunt, ut sunt ieiunia, vigiliae, orati-
 ones, meditationes, contemplationes, consolatio-
 nes, suavitates ac saporis, & magnarum cogni-
 tio rerum, esuries & sitis præmij ac æternæ vi-
 tæ, desiderium etiā ipsius venerabilis sacramen-
 ti ex propria voluntate siue propria quæstione.
 In omnibus his & multis alijs, quæ vix enume-
 rari possent, & in omnibus spiritualibus rebus,
 quilibet suæ delectationi ac solatio, quæ in huius-
 modi quæsiuit, & omni inordinato affectui, quo
 illis inhæsit, mori funditus debet & abnegare in-
 H v tali-

MARGARITAE EVANG.

talibus semetipsum, ita ut omnis propria quasi
 rio penitus annihilatur, in tantum, ut videatur si-
 bi nullū se viliorem, inepiorē, defectuosiore, im-
 tepidiorem, pigriorem & negligentiore in to-
 to mundo hominē superesse. Et ita in seipso an-
 nihilatur. Hic namq; voluntas propria, amor pri-
 uatus, propria sapientia, proprius conceptus &
 propria complacentia totaliter perduntur. Et
 quanto istud nihilum profundius est, tanto quo-
 que verius est & securius. Abyssalis namq; nih-
 leitas seipsam totam recipit in quandam abys-
 sum, et in hac abyfso (id est, in Deo) seipsam per-
 dit atq; in Deo consumitur, & Deus seipsum in
 huiusmodi hominem demittit in eius viua inte-
 riora, quem anima in se circumplectitur, & ab
 ipso vicissim in se absorbetur. Et tunc homo ta-
 lis in Deum totaliter transformatur, ac si alius
 homo factus esset, sicut & reuera alius effectus
 est. Vixit enim in ipso spiritus sanctus superes-
 sentialiter, sicut in sanctis apostolis. ¶ Secundū
 punctum est pati, id est, ut homo virtuosus exi-
 stat, & cum tranquillo corde sufferre ac tolera-
 re conetur, quanto melius potest, quæcunq; illi
 euenerint, siue grata, siue odiosa, siue pro se, siue
 contraria sibi, fortuna siue infortunia, prospera
 vel aduersa, lucrum siue detrimentum exterius
 vel interius, qualitercunque vel a quocunq; el
 vel alteri quælibet talia eueniant, quamuis for-
 te sibi minus bona esse videantur, imo etiam si
 vel pessima sibi fore videantur & virtuti con-
 traria, putetq; secundum captum atque aestima-
 tionem suam, omnino sibi impedimento & no-
 xia fore (in quātum non per hoc peccato vel ini-
 quita si cōsentit) seipsum mansuete simpliciterq;
 in Deo

LIBER I.

in Deo resignet, dicens: **¶** En dulcissime domine Deus meus, nihil possum nec praeualeo quicquam, & ignoro penitus, quare ista fieri permittas, quae mihi quidem minus fore bona videntur, sed qualiter ea tu aestimes, me latet. Confido autem divinae bonitati tuae, quod nihil horum sine causa fieri permittas. Quare enim eueniant, tu nosti. Et ob hoc nihil vtilius neque melius fore arbitror, quam ut me simpliciter resignem in potissimum beneplacitum tuum, & ista aequanimiter feram, si ergo taliter propriam prudentiam & iudicium proprium ex vera humilitate, & puro in Deum amore abijcere & exuere poterit, omnia illi (prout beatissimus ait Apostolus) in bonum cooperabuntur. Et in veritate dico, quia nullum inde poterit sustinere vel incurrere detrimentum. Licet enim sibi videatur iuxta suam aestimationem, damnum inde vel impedimentum aliquod incurrere vel sustinere in rebus creatis, quas apud semetipsum assumpsit, quantumlibet etiam bonae videantur vel realiter existant, centuplo amplius in Deo & in vera ac perfecta sanctitate proficiet per humilem illam sui abnegationem atque patientiam. **¶** Tertium punctum est amor. Hic amor nunquam tam sublimiter ac nobiliter exercetur, sicut in duobus illis supra dictis, in abnegando videlicet & patiando. Quamuis enim ad tantum quis amoris fastigium peruenire possit, ut Deum per voluntatis unionem amplectatur, ipse nihilo minus Deus cum omnipotentia sua declinat ac demittit sese in huiusmodi abyssaliter resignatos & patientes homines, & ibi ab anima amorosa amplexatur, et ipsa vicissim a Deo, a qua & totaliter absorbetur. Et hoc modo seipsam
rotam

MARGARITAE EVANG.

totam perdit in Deo, & per gratiam in Deum transformatur, retinens nihilo minus semper esse suum creaturale, & sic in suum principium atque originem, vnde profluxit, reuertitur. Disce igitur, o homo, abnegare te ipsum, disce pati & amare, & sic Deum tuum æternaliter obtinere.

Qualiter in spiritu, in anima & in corpore annihilari debeamus, & induere dominum nostrum Iesum Christum, Cap. XLIII.

Proinde, si denuo in nihilum redigi, & ipso nihilo immobiliore effici velimus, liberam voluntatem nostram in illud immobile bonum, quod est Deus ipse, iactare debemus, & vti solius Dei voluntate. Et desiderium nostrum in Dei desiderium transfundere, vt nihil aliud desideremus, quàm quod desiderat Deus, & intentionem nostram in intentionem Dei, vt in nullo queramus nos ipsos. Primo itaque voluntatem nostram in Dei beneplacitum iactare debemus. Quæ est autem voluntas Dei? Profecto, vt sanctus ait Apostolus, sanctificatio nostra. Ipse enim vult omnes nos saluos fieri. Si ergo saluari volumus, voluntatem nostram in sancta sanctorum projicere debemus, & Dei solummodo voluntate agi atque moueri, semperque resignati esse, quicquid ipse in nobis & per nos operari, & quæcunque nos agere, vel pati, siue dimittere voluerit, & cogitare iugiter hoc pacto: Quodnam modo est, o benedicte Deus, potissimum beneplacitum tuum? Placet ne tibi, vt hoc vel illud faciam, siue in cogitationibus, siue in verbis, siue in operibus? Et si tunc senserimus placere Deo, vt hoc vel illud faciamus, orare debemus hoc modo: Obedi-